

indtil 4 Mill. Det er jo endda ikke sikkert, at man kommer til at ofre disse 4 Mill. Kr.

Og hvis vi nu ville spørge: Hvad siger Befolkningen ude over Landet, udenfor denne Sparekasses Virkekreds, til det? Vil det ikke blive optaget med Misnøje, at man gaar ind paa af Statskassen at yde et direkte Tilskud paa 4 Mill.? — saa tror jeg, at Befolkningen vil se den store Betydning i, at Statskassen yder disse Penge. Det vil ikke alene komme dem til gode, som ere Sparere, og heller ikke mindst Laantagerne vil det komme til gode. Men det vil faa indirekte Betydning overfor hele Landet. Husk paa det stramme Pengemarked, vi have. Hvilken Betydning vil det ikke faa, hvis man faar alle de Omsætningsforbindelser til Konkurs, som nu ere knyttede til Den sjællandske Bondestands Sparekasse? Og hvilken Indflydelse vilde det ikke faa paa Handel med Ejendomme Landet over, om saa mange maatte gaa konkurs og maaske en Del Ejendomme blive budte til Fals? Dette vilde selvfølgelig ogsaa faa stor Indflydelse paa Kredittoreningspapirerne, hvilket igen vilde have Betydning for alle de andre Laantagere i Landet, som søge disse Papirer. Jeg ser ikke rettere, end at det kan blive en Fordel for Staten i dette Øjeblik at ofre disse Penge. Man maa i hvert Fald ikke helt ud beregne dem som et Tab, aldeles ikke, og jeg tror ogsaa, at efterhaanden som Befolkningen faar Øje derfor, vil man se, at det er rigtigt, at Staten træder til i dette Tilfælde.

Der har været fremhævet under denne Forhandling, at naar man er traadt til overfor Bankerne, maatte man ogsaa gøre det overfor Sparekassen. Jeg vil nu ikke just sige, at fordi man har gjort det ene, skal man ogsaa gøre det andet. Der kan jo være noget, som kan pege i den Retning; jeg vil ogsaa indrømme med Hensyn til Bankgarantien — saaledes ser jeg paa det endnu —, at havde vi ikke givet den den Gang, vilde Kalamiteten have strakt sig langt videre og revet langt flere Pengeinstitutter med sig. Jeg mener imidlertid ikke, at vi behøve af den Grund absolut at vedtage denne Lov her for Den sjællandske Bondestands Sparekasse, men jeg mener, at man maa gøre det af Hensyn til Sagen selv og for at hjælpe alle dem, som ere komne i Nød, ikke mindst Laantagerne, som vilde komme i Nød, hvis Sparekassen gik konkurs.

Hvad angaar Bestemmelserne i det

foreliggende Lovforslag, kan jeg ikke undlade at gøre nogle enkelte Bemærkninger. For det første vil jeg udtale min Anerkendelse af den Maade, hvorpaa Forholdet med Hensyn til at faa sine Penge udbetalt er lagt til Rette her i Lovforslaget. Der skal jo oprettes en første Afdeling, der egentlig vil sige hele den gamle Sparekasse, som den nu er, og en ny anden Afdeling, der omfatter de nye Indskud og altsaa ogsaa de nye Udlaan. Det bestemmes i Lovforslaget, at man fra første Afdeling kan føre 50 pCt. af sine Penge over i anden Afdeling og derigenem faa fri Raadighed over disse, dog saaledes, at der i det første Aar, regnet fra 1. Juli 1909, kun kan hæves Halvdelen af det overførte Beløb med Opsigelsesfrist efter Vedtægterne. Men hvis de paagældende Sparere ville have de andre 25 pCt., behøve de blot at opsigde den 1. April 1910, saa vilde de kunne faa dem udbetalt Dagen efter, at de have faaet udbetalt de førstnævnte 25 pCt. Derom kan der ikke tvistes. Nu bliver der altsaa staaende 25 pCt. i første Afdeling. Her er der imidlertid et Punkt, der er mig en lille Smule uklart. Hvad der staaer i første Afdeling, kan efter Lovforslaget hæves med 20 pCt. aarlig i 5 Aar. Men jeg gaar ud fra, at de, der overføre de 50 pCt. til anden Afdeling, ogsaa maa kunne faa udbetalt de 20 pCt. hvert Aar af de 25 pCt. af deres Penge, der blive staaende tilbage i første Afdeling. Og hvis det er rigtigt, hvad jeg antager, ville Sparerne i Løbet af et Aar kunne faa det allermeste af deres Kapital udbetalt. Jeg nævner dette, ikke fordi jeg tror, at Folk ville ryge til at tage deres Kapitaler ud, men fordi det har Betydning for de enkelte, som skulle bruge Penge, at de saaledes temmelig hurtig kunne faa Raadighed over en Del af deres Kapital.

Jeg vil derefter gerne gøre et Par Bemærkninger om den paatænkte Bestyrelse for Sparekassen. Der skal være en Direktion paa 3 Medlemmer, hvoraf Indenrigsministeren udnævner det ene. Der skal være et Tilsynsraad paa 9 Medlemmer, hvoraf Ministeren udnævner de 3. Og der skal være et Repræsentantskab, om hvis Valg der senere skal gives nærmere Regler. At Ministeren foreløbig skal udnævne 1 Medlem af Direktionen og 3 Medlemmer af Tilsynsraadet, anser jeg for heldigt. Det vil for Øjeblikket, hvor der er saa megen Uro, absolut give mere Tillid til, at Kassen bliver styret og efterset godt. Men jeg vil rigtignok